

## Hoofdstuk 1: Een kleine kamer vol met tassen.

Zes maanden. Zes maanden bij Cara en haar familie, en nu stond ik hier. In een kleine lege kamer... Het was tijd om te vertrekken. Tijd voor een nieuwe start. Een plek om beter te worden, een plek waar ik aan mezelf kon werken. Nog geen zes maanden geleden liep ik weg van huis in een heftige ruzie met mijn moeder. Onze band was op dit moment niet zo best en mijn geestelijke gezondheid ook niet, vandaar dat ik de afgelopen tijd bij Cara en haar familie had doorgebracht.

Ik keek naar de kamer die een uur geleden gevuld was met tassen... De kamer die Cara's ouders speciaal voor mij vrij hadden gemaakt, zodat ik een eigen plekje had om mij terug te trekken. Waar ik zeker de afgelopen weken heel veel tijd had doorgebracht... Al mijn spullen, mijn hele leven paste in dit kleine kamertje. Met een knoop in mijn maag keek ik nog een keer naar het kamertje. Ik deed de deur dicht en liep via de trap naar beneden. Mijn vriendin Cara stond beneden op mij te wachten. Ze vond het verschrikkelijk dat ik vertrok en had geen moeite met haar emoties te uiten en liep al de hele ochtend te snikken. Cara moest die dag gewoon naar school, dus ze ging niet mee om mij over te verhuizen naar mijn nieuwe plek. Ik denk dat het ook beter was dat ze niet meeging; het zou alleen nog maar verdrietiger voor haar zijn geworden.

Het was een lentedag in april. De zon scheen en het rook naar vers gemaaid gras. Mijn tassen waren in de auto gepropt. Het was

Na een goed uurtje begonnen de krampen. Het waren vrij heftige krampen. Misschien had ik er toch maar één of in ieder geval geen zes moeten nemen? De uren die volgden, heb ik doorgebracht op het toilet. Ik maakte de groepsleiding wijs dat ik buikgriep had en mij niet lekker voelde. Dit was ook niet gelogen, want ik voelde me verschrikkelijk ellendig. Je zou misschien denken dat dit de eerste en laatste keer is geweest dat ik laxermiddelen heb gebruikt. Helaas is niks minder waar. Dit was nog maar het begin. Ik bleef de komende dagen vechten met het eten: niet eten, te veel eten, laxerpillen, overgeven. Het was alles wat ik deed op een dag en alles waar ik aan kon denken. Ik begon steeds vaker te schrijven over wat ik voelde en waarom ik deed wat ik deed. Op dit moment raakte ik zo in paniek dat ik pagina na pagina schreef en het enige woord dat erop stond was dik. DIK! DIK! DIK! DIK! Pagina's lang... Na het oneindig schrijven van pagina's lukte het me om ook nog iets anders te schrijven. Dit was wat ik schreef...

### DIK!

*Ik ben dik, ook al zeggen een miljoen mensen van niet.*

*Ik voel me toch dik, is er nu niemand die dat ziet?*

*Is er iemand die eerlijk durft te zijn?*

*Ik denk het niet. Iedereen liegt, en dat bezorgt me de meeste pijn.*

*Ik word gedwongen te liegen en mezelf te bedriegen.*

*Ik weet niet of het op te lossen is.*

*Ik ben soms echt bang; wie weet gaat het wel een keer mis.*

*Ik durf niet normaal te zijn.*

*Wat ik doe, voelt zo fijn en vertrouwd en ik weet dat Ana wel van mij houdt.*

*Ze kan mij uitschelden voor alles en nog wat, maar ze geeft mij wel steun die ik nooit eerder heb gehad.*

## Hoofdstuk 10: Mijn eerste ziekenhuisopname, deel 1

Voor ik het wist, was de ochtend weer aangebroken. Ondanks dat ik de radiator de hele nacht aan had gelaten, had ik het nog steeds verschrikkelijk koud. Ik telde tot drie... één, twee, drie en hoppa, opstaan. Ik gooide de deken van mij af en zwiepte mijn benen uit bed. Ik trok mijn kast open en graaide de weegschaal eruit. Toen ik net de weegschaal neer wilde zetten, werd er op mijn deur geklopt. Shit! Ivy, weg met die weegschaal! Ik gooide de weegschaal terug zo snel als ik kon, alsof mijn leven ervan afhing.

"Ja, ik ben wakker," riep ik.

"Hey, ik ben het, Lars. Mag ik binnenkomen?"

"Ja hoor." Ik hoorde de sleutels in het slot en Lars kwam binnen.

"Spannende dag vandaag, hè?"

"Waarom?" vroeg ik.

"Omdat je een afspraak hebt in het ziekenhuis," zei Lars verbaasd.

"Heb je al een tas klaargemaakt?"

Ik barstte in lachen uit.

"Jullie zijn toch niet serieus? Ik ga helemaal nergens heen."

Lars keek me vragend aan.

"Heeft Aron dit gisteren niet met je besproken?"

"Dat heeft hij zeker gedaan, maar ik heb hier zelf toch ook wat over te zeggen?" Voordat Lars nog iets kon zeggen, vroeg ik hem te gaan. Ik wilde mij graag aankleden, want school zou zo beginnen. Lars besloot het op te geven en inderdaad te vertrekken. Eindelijk,